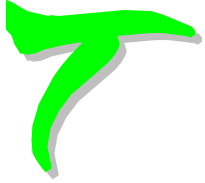

Hồi 10

Một Mối Tình Éo Lẻ Thoát Tục

Trên một đỉnh núi trong dãy Huỳnh Sơn, hai người đàn bà đang đứng sánh vai, tay cầm phất trần, dáng điệu như tiên tử giáng trần. Một người mặc áo vàng tươi, một người mặc áo màu lục biếc. Cả hai người trên môi đều nở một nụ cười hòa nhã, càng lộ vẻ thanh nhàn thoát tục.

Người mặc áo vàng là một thiếu phụ nhìn thiếu nữ mặc áo màu lục nói:

- Vân nhi ! Ta không hiểu Huỳnh Long sư bá của con có tìm được người đồ đệ như ý hay không? Bây giờ ta thấy ân hận trong lòng. Biết thế này ta chả đem bao nhiêu tuyệt học dốc hết ra truyền thụ cho con.

Nữ lang áo lục cười nói:

- Sư phụ ơi! Nếu sư phụ không truyền dạy hết võ công cho, thì thu nạp con làm đệ tử mà chi?

Cặp thu ba của nàng muốt long lanh như sóng gợn ba đào nhìn xung quanh. Nàng đột nhiên cười hì hì nói:

- Sư phụ! Vân nhi nói ra sư phụ đừng bắt lỗi. Vân nhi đã biết hết tâm sự sư phụ rồi.

Thiếu phụ áo vàng cười mắng:

- Trước đây mười bữa con là một cô gái yếu điệu nghiêm trang thế mà mới theo Hồng nhi mấy bữa đã tề quá rồi. Con biết làm sao, sư phụ có tâm sự gì nào?

Nữ lang áo lục nói:

- Sư phụ sợ...

Hai người đàn bà này chính là Cháp Phát Tiên Tử và Thanh Hoa công chúa Chu Uyển Vân.

Cháp Phát Tiên Tử nghe Chu Uyển Vân nói chưa dứt lời đã nắm chặt lấy tay công chúa cười hỏi:

- Vân nhi! Càng ngày con càng ăn nói cà rờn trước mặt sư phụ. Con bảo ta sợ gì nào?

Công chúa thấy đau tay la lên:

- Úi chao! Sư phụ buông tha cho, Vân nhi không dám nói giỡn nữa. Sư phụ chẳng biết sợ trời sợ đất là gì chỉ sợ đồ đệ của Huỳnh Long sư bá không đánh nổi Vân nhi làm hư hỏng tấm thân bất hủ của Huỳnh Long sư bá.

Công chúa thốt nhiên co người lại giật được tay, nhảy xa ra ngoài mười trượng rồi cười khanh khách.

Chấp Phát Tiên Tử làm mặt giận nhưng vẫn lộ vẻ vui mừng khẽ nói:

- Con quỷ này! Ta đã biết con người thông minh tuyệt đỉnh.

Lại đây! Sư phụ không phạt đâu?

Công chúa nín cười chạy lại. Chấp Phát Tiên Tử hỏi:

- Vân nhi! Khi con gặp đồ đệ của sư bá thì con đối phó với gã ra sao? Thử nói cho ta nghe?

Công chúa đồng dặc đáp:

- Con nhất định quét một nhát phát trần để mặt gã phải chảy máu nhiều chỗ khiến gã phải phục con sát đất!

Chấp Phát Tiên Tử mắng yêu:

- Con quỷ này hỗn thật.

Công chúa xịu mặt nói:

- Sư phụ ơi ! Thế thì con xin để mặt gã đánh cho bị thương!

Chấp Phát Tiên Tử nói:

- Không được. Khi nào Chấp Phát Tiên Tử lại có thứ đồ đệ bị thịt ấy?

Công chúa thích quá cười vang nói:

- Thế thì con biết làm thế nào được? Thôi con cứ đánh đại là xong.

Chuyện tỉ võ chẳng thắng thì bại, dù muốn đầu cơ cũng không được.

Chấp Phát Tiên tử làm mặt giận hỏi:

- Vân nhi! Con không vâng lời sư phụ chẳng?

Bữa nay con có tỉ thí với đồ đệ Huỳnh Long sư bá. Con không thắng gã thì cũng không được đại bại.

Nếu không nghe lời ta thì ta sẽ cắt gót con để con suốt đời thành kẻ tàn phế!

Công chúa cười đáp:

- Con xin vâng lời sư phụ.

Chấp Phát Tiên Tử đột nhiên nhìn công chúa chòng chọc nói:

- Ái chà! Vân nhi xinh đẹp lắm rồi! Đồ đệ Huỳnh Long sư bá nhìn thấy con, gã phải đến thần hồn điên đảo tâm trí hoang mang tất bị thua ngay. Con phải lấy tấm sa mỏng che mặt đi mới được !

Công chúa hai má ửng hồng, lên tiếng phản đối:

- Sư phụ ! Sư phụ. Nói thế là không trúng rồi! Huỳnh Long sư bá cùng sư phụ tởm thối mấy chục năm trời chắc sư phụ chịu thua rồi!

Chấp Phát Tiên Tử mắng yêu:

- Con nhái này ba hoa quá!

Rồi lấy một tấm sa trắng đưa cho công chúa. Công chúa đành đón lấy che mặt. Nàng phì cười thìn Chấp Phát Tiên Tử khẽ nói:

- Con xin làm theo lòng sư phụ.

Chấp Phát Tiên Tử càng tủm tỉm cười nói:

- Có thể mới ngoan!

Hai thầy trò lại cười vang lên một hồi.

Giữa lúc ấy dưới chân núi một bóng đỏ đang chạy nhanh như tên bắn. Chính là Hồng nhi.

Con thỏ đỏ nhảy tọt vào bụng Chấp Phát Tiên Tử khẽ nói:

- Huỳnh Tu Tử đã đến! Huỳnh Tu Tử đã đến!

Chấp Phát Tiên Tử trống ngực đánh thình thịch cười nói:

- Ta biết rồi! Hồng nhi! Có mình Huỳnh Tu Tử hay còn ai nữa?

Con thỏ đỏ đáp:

- Còn một người áo xanh. Trông mặt y buồn quá xá!

Chấp Phát Tiên Tử rùng mình hỏi:

- Gã buồn rầu lắm ư ?

Rồi bà bình tĩnh lại quay sang bảo công chúa:

- Vân nhi! Con có nghe thấy không? Huỳnh Long sư bá dẫn một tên đồ đệ. Một gã đã buồn rười rượi thì tất trong dạ thần thờ, rằng không đấu lại với con. Song sư bá con giàu lòng hiếu thắng, nếu đồ đệ y bị thua y sẽ bực lắm đó.

Công chúa tuy không cười ra tiếng, xong nàng hớn hử đáp:

- Sư phụ! Xin sư phụ cứ yên tâm. Vân nhi không để gã bị thảm bại đâu.

Chấp phát Tiên Tử nét mặt ửng hồng nói:

- Ta có tên đồ đệ ngoan ngoãn như con, làm gì mà chả yên lòng.

Công chúa trở xuống dưới chân núi nói:

- Sư phụ coi kìa! Huỳnh Long sư bá cùng sư huynh đã đến kia.

Chấp Phát Tiên Tử đưa mắt nhìn ra quả thấy Huỳnh Long Tử và một chàng thiếu niên đang đi vào phía hang động.

Bà phát tay nói:

- Vân nhi! Chúng ta về động chờ họ.

Hai bóng người cùng con thỏ đỏ nhảy xuống chân núi đi về động.

Huỳnh Long Tử cùng Phan Tịnh gần đến cửa động, Huỳnh Long chỉ sợ Phan Tịnh không đánh nổi đồ đệ Tiên Tử, vừa đi vừa dặn chàng:

- Đồ đệ! Nhớ nhé! Phải đánh cho thắng chớ không được bại. Nếu con bị bại là ta đuổi ra khỏi cửa, vĩnh viễn không thu dụng nữa.

Phan Tịnh đáp gọn một tiếng :

- Vâng!

Trong lòng chàng nóng nảy vô cùng, chàng tự hỏi:

- Kể từ ngày hạ táng Lan Phi đến giữa giờ Ngọ ngày mai là mãn hạn ba năm. Thiếu giáo chủ phái Thất Tuyệt Giáo sẽ theo bản đồ vẽ trên mai rùa tìm đến mộ Lan Phi chẳng hiểu công chúa có đến không? Ta biết đi đâu tìm nàng bây giờ?

Mấy bữa nay chàng được Huỳnh Long Tử sư phụ thôi thúc luyện võ. Chàng tiến rất nhanh, khác nào người bộ hành đi mỗi ngày xa hàng ngàn dặm. Nhưng thời gian thấm thoát hết một ngày mà hy vọng tìm tới một Lan Phi càng mịt mờ. Tâm sự này dầy vò chàng một cách trầm trọng, thân thể chàng vì thế gầy đi nhiều.

Phan Tịnh nhớ lại lời nói của quái nhân trong nắm mồ vô chủ tại động U- U, chàng đã mấy lần thăm dò ý hướng của Huỳnh Long Tử sư phụ mà chưa được kết quả gì cả.

Lúc này đã đi đến trước cửa động mà Chấp Phát Tiên Tử dùng làm nơi cư trú, Huỳnh Long Tử đầu óc lại càng khẩn trương. Lão dừng bước quay lại vẫy lay ra hiệu cho Phan Tịnh dừng lại.

Phan Tịnh hỏi:

- Sư phụ. Có chuyện gì vậy?

Huỳnh Long vẻ nghiêm nghị nói:

- Đồ đệ! lát nữa con sẽ thấy đệ tử của Lăng muội. Nàng là bất kỳ tài, trăm đời chưa dễ tìm được người như vậy. Thầy căn dặn con.

Phan Tịnh đáp:

- Sư phụ! Đồ đệ xin đem toàn lực ra để đối phó.

Huỳnh Long Tử nói: -

- Không được đâu. Nếu không quyết đánh bại được nàng...

Huỳnh Long Tử chưa dứt lời Phan Tịnh sức nhớ lời quái nhân trong máng gắt:

- Sư phụ muốn suốt đời như hạt nội mây ngàn hay sao?

Trong lòng chàng đã nghĩ: "Nếu mình có bị thua về tay đồ đệ Chấp Phát Tiên Tử thì sư phụ sư mẫu sẽ được đoàn viên, như thế chẳng hay lắm ư?"

Huỳnh Long Tử nghe chàng nói câu này một cách đột ngột, bất giác lão nắm chặt lấy cổ tay Phan Tịnh sững sốt hỏi:

- Con nói vậy là có ý gì? Ai đã tố cáo với con câu chuyện đó?

Phan Tịnh thấy sư phụ hoang mang, chàng hỏi lại:

- Sư phụ! Câu chuyện ấy là chuyện gì? Có ai tố cáo chuyện gì với con đâu?

Huỳnh Long Tử mặt lóe hào quang nhìn Phan Tịnh chòng chọc thì thấy mặt chàng chính dĩnh thuần cần. Chàng ung dung cười nói:

- Nếu con không đánh bại nàng thì mới được gán gửi để sư phụ hàng ngày rèn luyện võ công gấp cho con?

Sư phụ đã đốc thúc con luyện công tất không thung dung nay đây mai đó được.

Huỳnh Long Tử nghe chàng nói vậy bình tĩnh trở lại không khẩn trương nữa. Lão buông tay rồi trịnh trọng bảo:

- Ta nhắc lại lần nữa, ta không nhận đồ đệ nào bị kẻ khác đánh bại và ta sẽ bỏ đi vân du khắp nơi.

Phan Tịnh cười thầm trong bụng lẩm bẫm một mình:

- Chỉ sợ sư phụ không thể được thôi, suốt ngày sẽ bị bà vợ đẹp quẩn cố, khi nào bà ta để cho sư phụ lang bang nay đây mai đó.

Nhưng rồi chàng lại nghĩ thầm: Việc này mình không thể quyết định một cách hấp tấp được, phải tùy cơ ứng biến. Nếu sư phụ cùng Tiên Tử là cặp oan gia đối đầu, thì mình cũng không có cách nào tác hợp cho được. Vụ này mình còn phải nghe ngóng tình cảm hai bên xem đã.

Phan Tịnh nghĩ vậy, trên môi chàng thoáng lộ một nụ cười bí hiểm. Chàng vẫn bản khoả sợ Huỳnh Long Tử đuổi mình ra khỏi cửa chàng liền tham dò:

- Sư phụ ơi! Giả tử mà đồ đệ quả nhiên không địch nổi thì...

Huỳnh Long Tử dùng ùng nổi giận ngắt lời:

- Nếu người thốt ra câu này với ta từ trước, thì dù tư chất người hay đến đâu ta cũng không thèm thu mi làm đồ đệ. Người chưa cùng người động thủ, đã nhục mất cả nhục khí thì đâu có phải là đồ đệ ta?

Huỳnh Long Tử nói xong bước mạnh đi vào trong động.

Phan Tịnh lẻo đẻo theo sau. Hai người đi thêm mấy bước nữa đã thấy Cháp Phát Tiên Tử cùng nàng công chúa che mặt.

Cháp Phát Tiên Tử trước hết để ý nhìn kỹ tướng mạo Phan Tịnh, bất giác khen thầm:

- Vân nhi là một tướng tài hiếm có. Nhưng gã thiếu niên này có lẽ còn hay hơn. Long ca thật có mắt tinh đời.

Bà nghĩ vậy liền nhìn Huỳnh Long Tử tươi cười nói:

- Long ca. Tiểu muội mừng cho Long ca đã thu được một tên đồ đệ đặc sắc.

Huỳnh Long Tử quay lại nhìn Phan Tịnh ra chiêu đắc ý tươi cười ha hả.

Cũng lúc ấy, công chúa che mặt vừa ngó thấy Phan Tịnh, toàn thân run bắn lên. Trong tâm nàng nảy ra bao nhiêu nỗi sầu cay đắng. Nàng nhớ lại cái đêm động phòng hoa chúc. Phò mã đã bội phản, nàng bất giác đôi dòng lệ tuôn rơi.

Tuy nàng sa lệ nhưng không ai trông thấy. Nàng oán hận chàng lẩm bẫm:

- Chà! Thật là trời xui đất khiến cho người tới đây. Bữa nay ta quyết không tha người.

Vì oán hận Phan Tịnh mà nàng quên phăng ngay lời Chấp Phát Tiên Tử đã dặn là đừng đánh cho đồ đệ sư bá phải thảm bại.

Nàng quyết định trong lòng:

- Ta phải cho gã này một bài học xứng đáng để trừng phạt gã.

Nàng đứng yên ngấm ngấm nghiền răng suy nghĩ.

Huỳnh Long Tử cười hỏi:

- Lãng muội! Sao đệ tử của Lãng muội lại phải che mặt? Phải chăng nó sợ sư bá hay là nó sợ đồ đệ ta thấy mặt?

Chấp Phát Tiên Tử cười nói:

- Long ca. Đây là tiểu muội bảo y che mặt. Long ca bắt tất phải hỏi nguyên nhân, phải chăng phen này Long ca sợ thua? Trong mười bữa nay y không luyện được mấy đâu!

Huỳnh Long Tử nói:

- Lãng muội! Chưa xem bản lãnh mà Lãng muội nói vậy thì e rằng hơi sớm quá. Có điều ta cần nói rõ là trước khi đồ đệ chưa nhập môn, công lực của gã khá cao.

Chấp Phát Tiên Tử mỉm cười nói:

- Coi gã hãy còn đầy vẻ phạm tục. Dù cho gã đã nổi danh trên chốn giang hồ tiểu muội cũng xem gã rất thường, chưa đáng quan tâm.

Công chúa hần học lắm bầm một mình:

- Gã có bản lãnh từ trước, không thì gã biết đâu mà điếm vào thụ huyết ta.

Phan Tịnh đứng bên thấy Huỳnh Long Tử sư phụ cùng Chấp Phát Tiên Tử xưng huynh xưng muội trò chuyện với nhau, hai bên xem chừng ý hợp tâm đầu, thế mà sao còn đối nghịch nhau trong mấy chục năm nay.

Nghĩ vậy, trên mặt chàng thoáng một nụ cười bí mật, chàng ngấm ngấm định bụng:

- Thà là chịu Huỳnh Long Tử trừng phạt cũng nên chịu thua đồ đệ Chấp Phát Tiên Tử.

Lúc này chàng tiến lên hai bước xá dài Chấp Phát Tiên tử toan mở miệng nói. Không ngờ Chấp Phát Tiên Tử vừa giơ phát trần lên, lập tức một luồng kinh lực vô hình đã ngăn lại. Bà cười nói:

- Người chưa phân thắng bại với đồ đệ ta, vậy không cần thi lễ.

Phan Tịnh vốn người tính khí quật cường. Chàng nghe Tiên Tử nói vậy thì không khỏi sửng sốt. Chàng thấy luồng kinh lực phóng ra ngăn trở thì nghĩ thầm.

"Dù ta có thất lễ cũng thử đón tiếp bà nấy một chiêu".

Chàng vận chân lực vào hai bàn tay, mượn cơ hội chấp tay vái, ngấm ngấm vung chưởng lên hất tay áo lại để đón kinh lực đối phương.

Chấp Phát Tiên Tử muốn thua chàng một chút, nên chỉ dùng đến hai thành công lực.

Không ngờ Phan Tịnh dùng đến bảy thành công lực để đối lại khiến người bà lạng đi một cái. Bà biến sắc tăng lên năm phần chân lực.

Phan Tịnh thấy uy thế đối phương mạnh như núi chàng loạng choạng người đi lùi lại năm bước cơ hồ đứng không vững. Hành động này không qua được mắt Huỳnh Long Tử, lão cười ha hả nói:

- Lãng muội, thế nào liệu gã cố thành tài được không?

Chấp Phát Tiên Tử đỏ mặt lên đáp:

- Long ca! Người ta thường nói rằng: "Dưới trướng tướng mạnh không có quân hèn". Suýt nữa tiểu muội mắc đòn y.

Chấp Phát Tiên Tử tuy có ý bất mãn về cử động hiếu thắng của Phan Tịnh, song trong lòng bà nhẹ nhõm vì bà nghĩ thầm:

"Vân nhi không hề địch lại được gã này. Thế nào gã cũng thắng thôi".

Công chúa thấy sư phụ suýt nữa bị hở miếng, nàng đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Thật là một kẻ không còn biết trên dưới là gì. Bản cô nương không quen nhìn những hạng người này.

Phan Tịnh cùng công chúa đứng gần nhau quá, chàng bị dung quang cùng phong độ đối phương hấp dẫn, trong lòng đã nảy ra những mối tình thâm kín nhưng nghe tiếng nói không quen, nên chàng không nhận ra được là công chúa.

Chàng nghe công chúa mắng mình thất lễ, vội ôn tồn nói:

- Ngu huynh cũng tự biết mình thất lễ, mong rằng sư muội tha thứ cho.

Công chúa bực mình đáp:

- Ai là sư muội người? Sư phụ ta, người còn chẳng coi ra gì nữa là ta. Thật là đồ giả dối!

Phan Tịnh bị công chúa mắng, thẹn đỏ mặt lên, ấp úng không nói ra lời.

Huỳnh Long Tử cùng Chấp Phát Tiên Tử nghe đôi trẻ đấu khẩu, đưa mắt nhìn nhau rồi tay dất tay ra chỗ phiến đá đó cách mười trượng ngồi sánh vai vừa cười thầm theo dõi cuộc biến diễn bên ngoài.

Phan Tịnh thốt nhìn thấy Huỳnh Long Tử sư phụ cùng Chấp Phát Tiên Tử dất tay đi thì trong bụng nhất định chịu thua phen này. Chàng lẩm bẩm:

- Lời quái nhân trong mả quả đã không sai, rõ ràng đôi bên tình mặn nghĩa nồng chỉ vì lòng hiếu thắng mà mấy chục năm thâm thương chẳng vẹn chữ tòng, không chịu cùng nhau đoàn tụ. Thế này mới thật là kỳ!

Công chúa che mặt bằng tấm sa trắng quay lại nhìn Chấp Phát Tiên Tử, rơm rớm nước mắt, lẩm bẩm một mình:

- Sư phụ ơi. Bữa nay đệ tử thật là đắc tội. Đệ tử không trừng trị gã oan gia này thì làm sao hả giận cho được?

Nàng quay lại nhìn Phan Tịnh với cặp mắt căm phẫn.

Phan Tịnh bẽn lẽn nhìn nàng cười.

Đột nhiên Huỳnh Long Tử cất giọng hỏi:

- Đồ đệ ! Mấy bữa nay ta đốc thúc người luyện công để làm gì?

Phan Tịnh thủng thẳng đáp:

- Sư phụ! Con đã hiểu rồi! Sư muội đây sao lại che mặt? Nàng đẹp lắm phải không? Đồ đệ ao ước được thấy mặt nàng.

Huỳnh Long Tử cười ha hả nói:

- Chính cái đó người phải tự trông vào bản lãnh của người, làm thế nào để mở được tấm khăn che mặt nàng ra mà coi cho rõ.

Chấp Phát Tiên Tử cũng mỉm cười nói:

- Cái đó không dễ đâu! Nếu gã khinh bạc đồ đệ tiểu muội thì không chừng sẽ bị vỡ mặt đó.

Phan Tịnh ngẩng mặt trông chiều trời thì ngày vừa đúng Ngọ. Chàng lại ngấm ngấm nghĩ đến câu chuyện trong mộ Lan Phi, trong lòng rất nao núng, liền lớn tiếng nói với Huỳnh Long Tử:

- Sư phụ! Giờ Ngọ ngày mai đồ đệ phải đến kinh thành vào khu Minh Lăng trấn giữ trước khi Thiếu giáo chủ phái Thất Tuyệt giáo tới đó. Hiện nay chỉ có mình người đó là biết chỗ táng Lan Phi.

Công chúa nghe chàng nói bất giác cũng run lên.

Huỳnh Long Tử nhìn Phan Tịnh chòng chọc nói:

- Được lắm! Được lắm! Người làm cho xong việc ở đây rồi tới đó.

Phan Tịnh hỏi:

- Chẳng lẽ sư phụ không muốn giúp cho đệ tử một tay hay sao ?

Huỳnh Long Tử không nhin được nữa gất lên:

- Ta đã bảo người từ trước rồi kia mà? Ta chỉ muốn tiêu dao hạc nội mây ngàn, không muốn len lỏi vào chốn giang hồ thị phi nữa.

Phan Tịnh cười thầm tự nói một mình:

- Được lắm! Để rồi xem sư phụ có đi theo hạc nội mây ngàn được không?

Nghĩ vậy, chàng chấp tay nhìn công chúa nói:

- Xin sư muội động thủ đi. Chúng ta đều không thể trái mệnh sư phụ.

Công chúa tay cầm phát trần giơ lên lạnh lùng nói:

- Nào người động thủ đi.

Phan Tịnh nói:

- Xin sư muội ra tay trước cho.

Công chúa xẵng giọng nói:

- Không! Ta để người động thủ trước. Người dám vô lễ với cả sư phụ ta, còn nể gì ta mà không ra tay đi?

Phan Tịnh bị công chúa chê trách mấy lần thấy tức mình, mắng thầm:

- Được lắm! Ta sợ gì người? Để ta cho người biết tay một chút đã.

Tuy nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt chàng vẫn tươi cười nói:

- Sư muội đã không ra tay trước, ngu huynh đành vô lễ vậy.

Vừa dứt lời chàng đột nhiên ra chiêu "Lôi hỏa tương bạc". Lập tức một luồng kinh phong nóng như lửa phóng ra. Công chúa la lên một tiếng kinh ngạc, vung phát trần lên. Trên không bóng phát trần bay lượn.

Nhưng bị Phan Tịnh đoạt mất tiên cơ, công chúa chậm một bước, phải lùi lại bảy tám thước mới đứng vững.

Chấp Phát Tiên Tử nhú cặp lông mày nói với Huỳnh Long Tử:

- Long ca! Gã đồ đệ của Long ca cũng có khí phách lắm.

Huỳnh Long Tử cười ha hả nói:

- Có thể thì tiểu huynh mới nhận gã làm đồ đệ chứ.

Lão vừa nói vừa ra vẻ đắc ý. Chấp Phát Tiên Tử lắc đầu có ý không vừa lòng.

Công chúa ra một chiêu hơi kém, Phan Tịnh chiếm mất thượng phong, nàng liền múa tít cây phát trần phát ảnh trùng trùng điệp điệp rít lên những tiếng vù vù bọc kín lấy thân thể.

Phan Tịnh bật cười lên một tiếng thu "Lôi hỏa chưởng" về rồi lại phóng chiêu "Lôi thiên đỉnh tráng" ra đánh âm một tiếng. Luồng chưởng lực này mạnh nhường nghiêng núi dốc biển chụp xuống công chúa.

Công chúa lại la lên một tiếng kinh hãi, vận hết chân lực trong người ra đầu phát trần, quét thật mạnh.

Nhưng nàng mới luyện được mười ngày và đã có được ăn nhiều chất bổ bằng trái cây, thuốc lạ cho tăng phần nội lực, nhưng bì thế nào được với Phan Tịnh đã luyện võ và có căn bản thâm hậu ngay từ thuở nhỏ. Hai tay nàng bị tê chồn, toàn thân nàng run lên. Mặt nàng đã che bằng tấm sa trắng nhưng những chỗ lộ ra đã nhìn rõ màu lợt lạt.

Công chúa bị chưởng lực của đối phương phóng đến tới tấp, phải lùi lại bảy tám bước liền.

Chấp Phát Tiên Tử chăm chú theo dõi cuộc giao đấu, bà khẽ thở dài nói với Huỳnh Long Tử:

- Long ca ! Vân nhi không thể địch lại đồ đệ của Long ca rồi.

Huỳnh Long Tử càng cười lớn nói:

- Lãng muội! Đó là nhờ câu nói của Lãng muội "Dưới trướng tướng mạnh không có quân hèn". A ha ! Đồ đệ tiểu huynh chỉ còn ra một đòn "Lôi ấn vô tình" thì nhất định đệ tử của Lãng muội sẽ bị đại bại!

Chấp Phát Tiên Tử gật đầu nói:

- Tiểu muội còn lo Vân nhi bị thương nữa là đằng khác.

Huỳnh Long Tử hỏi:

- Y bị thương chắc là Lãng muội đau lòng lắm phải không?

Huỳnh Long Tử vừa dứt lời thì Phan Tịnh đã phóng chưởng ra. Đòn chưởng này không một tiếng động.

Huỳnh Long Tử lẩm bẩm một mình:

- Thế là gã ra chiêu "Lôi ấn vô tình". Đồ đệ Lăng muội thua đến nơi rồi.

Nhưng lạ thay! Công chúa chỉ hơi run người lên một chút, nàng thay đổi thế đánh cây phát trần ra chiêu "Trích tinh phát pháp". Những sợi lông ở phát trần nhọn tựa kim châm tấn công như bảo táp.

Huỳnh Long Tử giật mình tựa hồ như lão không tin ở mắt mình la lên một tiếng kinh ngạc. Công chúa quát lên lạnh lạnh:

- Bữa nay bản cô nương nhất định không tha người.

Cây phát trần của công chúa trong chớp mắt tựa hồ như được thần giúp, rít lên những tiếng vù vù nghe mà phát khiếp.

Chấp Phát Tiên Tử cũng cảm thấy có điều kinh dị.

Bấy giờ Phan Tịnh lại thay đổi chưởng pháp, chàng thi triển phép chưởng của Tinh Nhất Tử truyền cho để đối phó. Cứ bề ngoài mà xét, thì chưởng phong của chàng phát ra ù ù mãnh liệt tuyệt không thấy sút kém chút nào. Song thực tế chàng đã cố ý chỉ vận dụng chưa đến năm thành chân lực. Cả chiêu "Lôi ấn vô tình" vừa rồi chàng vừa phóng ra vừa giảm công lực vì thế công chúa mới đoạt lại được tiên cơ.

Công chúa thấy áp lực giảm sút, công lực càng tăng lên gấp bội. Nàng tiến mỗi lúc một sát lại đối phương.

Phan Tịnh sợ sệt phụ khám phá ra mưu cơ của mình liền quát lên một tiếng:

- Phật pháp "phép đánh bằng phát trần" thật là tuyệt diệu.

Chàng giả vờ nghiêng rít hai hàng răng trong chớp mắt phóng ra tám chưởng liền, uy thế mãnh liệt vô cùng!

Công chúa cũng la lên lạnh lạnh múa loạn cây phát trần phát ra những tiếng rít ghê rợn chú không chịu kém.

Bất thành lình nàng xoay hai chân quát phát trần đánh vào một cái. Phan Tịnh đột nhiên la lên một tiếng "úi chao!" rồi tiếp theo một tiếng "chát" vang lên.

Bên vai tả chàng đã bị trúng phát trần. Công chúa quán cây phát trần giựt mạnh. Phan Tịnh bị rách toạt một miếng vạt áo. Công chúa càng ra sức tấn công mãnh liệt hơn. Nàng biết là Phan Tịnh lừa gạt giểu cợt nàng. Càng nghĩ càng tức, nàng quát lên:

- Đừng chạy! Bữa nay bản cô nương sẽ làm cho người đẹp mắt.

Phan Tịnh phóng ra luôn ba chưởng. Công chúa né tránh song vung phát trần đánh xuống lưng chàng "véo" một cái. Chàng bị rách một miếng áo nữa.

Huỳnh Long Tử cùng Chấp Phát Tiên Tử thấy vậy cả kinh thất sắc.

Huỳnh Long Tử tức quá lớn tiếng quát hỏi:

- Đồ đệ! Sao người không dùng "Lôi ấn chưởng" để đánh y?

Chấp Phát Tiên Tử toàn chân run lên bần bật sắc mặt lợt lạt gọi đồ đệ một cách yếu ớt:

- Vân nhi.

Nỗi lo của bà mỗi lúc một phát hiện, vì bà không muốn cho công chúa đánh bại Phan Tịnh. Bà yêu Huỳnh Long Tử bằng một ái tình trong sạch không muốn cho Huỳnh Long Tử chìm đắm vào bể ái.

Bà chỉ hy vọng Huỳnh Long Tử luyện thành tám thân đao gươm chém không vào rồi đi nhân du ở chốn sơn lâm, kéo dài cuộc đời của bậc thần tiên.

Mấy chục năm nay Chấp Phát Tiên Tử thủy chung vẫn không thay đổi ý định. Đó cũng là một sự dụng tâm đau khổ của bà. Bây giờ bà thấy công chúa sắp đánh bại Phan Tịnh thì từ đây trở đi biết lấy lý do nào để cự tuyệt Huỳnh Long Tử không cho lão quần quít bên mình bà?

Huỳnh Long Tử thì lại thấy cuộc đấu bị thua là một điều sỉ nhục không thể tha thứ được nên quát mắng âm âm. Trước lão đã tuyên lời trọng thệ trước mặt sư phụ là đấu đâu phải thắng đó. Nhưng cái dụng ý của Phan Tịnh thì lại khác.

Phan Tịnh cùng công chúa đồng thời nghe tiếng gọi Huỳnh Long Tử và Chấp Phát Tiên Tử. Cả hai cùng hướng về phía sư phụ. Trong lòng công chúa bực bội vô cùng. Trái lại Phan Tịnh hí hả cười thầm.

Tay phát trần của công chúa đã dần thong thả lại.

Huỳnh Long Tử lập tức quát hỏi:

- "Lôi ấn chưởng" là một môn tuyệt kỹ thiên hạ vô địch. Sao người lại bỏ cái sở trường để thi triển cái sở đoản?

Phan Tịnh thấy đường phát trần của công chúa đã hoãn lại. Chàng lùi lại năm sáu thước thu hai tay về, đứng yên không nhúc nhích.

Công chúa lập tức tỉnh táo lại tức giận quát lên:

- Người có bản lĩnh gì cho ra hết đi!

Dứt lời nàng vung cây phát trần tựa như con rồng vung vẩy trên không. Phan Tịnh khẽ la lên một tiếng. Chàng vung hai chưởng lên, hai đạo hồng quang cũng theo bàn tay phát ra mà không một tiếng động. Chiêu "Lôi ấn vô tình" này, nhắm đánh vào công chúa. Nàng chống sao lại được thế chưởng này. Nhưng thế chưởng của Phan Tịnh tới mình nàng thì chàng thu bớt chân lực mấy phần.

Huỳnh Long Tử cặp mắt nảy lửa chăm chú nhìn Phan Tịnh cùng thế chưởng áp bức công chúa. Lão lẩm bẩm:

- Thị nhất định bị bại vì chiêu này!

Văng vẳng cổ tiếng như sấm dậy, nhưng toàn thân công chúa chỉ rung lên một chút. Nàng chí đầu ngón chân xuống rồi cầm cây phát trần đâm thẳng tới Phan Tịnh như một mũi tên bắn ra. Chiêu "Trích tinh phát pháp" này tinh diệu tuyệt luân quét ngang một cái.

Phan Tịnh né người đi nhưng cây phát trần cũng đi quanh tới.

Soạt một tiếng cây phát trần trúng vào lưng chàng khiến chàng rách áo để hở cả da thịt ra, vờ căm giận quát lên:

- Cô nương! Thủ đoạn cô thật độc ác?

Rồi chàng tiện tay lại phóng ra một đòn "Lôi hỏa chưởng", nhưng công chúa tránh được ngay.

Véo! Véo! Véo! Cây phát trần vụt ba roi liền, chiêu nào cũng cực kỳ linh diệu, chiêu đầu đánh trúng tay trái Phan Tịnh. Chiêu thứ hai suýt nữa quấn vào cổ chàng. Chiêu thứ ba đi lướt qua mặt chàng trông rất nguy hiểm.

Tuy những chiêu này chưa chạm vào da thịt chàng nhưng luồng gió quét qua mặt lạnh buốt.

Lát sau lại có tiếng "úi chà!" bật lên rồi một bóng xanh bắn ra ngoài hơn trượng.

Huỳnh Long Tử tức giận râu tóc dựng cả lên cặp mắt cơ hồ như nảy lửa. Lão nắm tay kêu lên:

- Tức quá! Tức quá!

Chấp Phát Tiên Tử thì cặp mắt chiếu ra những tia sáng kỳ dị. Bà nhìn Huỳnh Long Tử thở dài một tiếng rồi ngồi xuống phiến đá lớn.

Phan Tịnh ngược mắt nhìn hai người chàng lẩm bẩm:

- Sư phụ ơi! Đệ tử làm thay cho sư phụ rồi đó. Sư phụ thử nhìn vẻ mặt sư thúc mà coi.

Rồi chàng lập tức giả vờ thờ mặt ra. Đồng thời vận chân khí cho mặt đỏ bừng lên chân tay cuống quýt.

Công chúa vẫn ngấm ngấm giận chàng lừa bịp và giễu cợt mình khế la lên một tiếng rồi nói:

- Bữa nay ta bắt ngươi phải xin tha!

Phát pháp càng dữ dội hơn nàng tấn công như vũ bão. Phan Tịnh bị vây bọc bởi một làn bóng phát trần.

Huỳnh Long Tử vẫn đứng yên vừa chăm chú theo dõi cuộc đấu vừa nghiêng răng lại.

Bất thành linh công chúa quát lên thật to:

- Coi đây.

Lại thấy Phan Tịnh loạng choạng mấy cái lùi lại năm bước.

Công chúa rượt tới bóng xanh thì bóng theo hình. Phan Tịnh lại rú lên một tiếng rồi lùi luôn mấy bước nữa tưởng như chàng không còn sức mà chiến đấu.

Công chúa thấy thế cũng bớt tức đi được đôi phần. Nàng đưa mắt nhìn Phan Tịnh thì thấy chàng lộ vẻ đau khổ vô cùng. Nàng thu phát trần lại rồi đứng yên lẩm bẩm:

- Bản lĩnh người chẳng qua cũng đến thế mà thôi, sao còn dám khinh người ra mặt. Thốt nhiên nàng động lòng nhớ tới lời Phan Tịnh bảo. Ngày mai có người tới đào mộ Lan Phi để lấy bảo bối!

Lan Phi vốn cùng nàng giao tình rất hợp và cùng nghiên cứu những sách lạ. Hai người ở với nhau lâu ngày tự nhiên có mối tình cảm nồng nhiệt. Nhưng Lan Phi chưa từng nói với nàng là trước đã có tình nhân làm Thiếu giáo chủ phái Thất Tuyệt Giáo. Lan Phi có di ngôn lại là lúc táng bà thì để miệng ngậm "Hồi Thiên Bối Diệp", mình mặc áo "Băng Lân" nhưng nàng cũng không biết gì về những vật nấy. Bữa nay nàng chợt nghe nói có người đến đào mả lấy vật báu dĩ nhiên đối với nàng cũng là một việc quan hệ. Nàng tự hỏi:

- Ta muốn hỏi gã này cho biết rõ về vụ đó xem sao? Ta còn cần hỏi lại gã thi đậu Trạng, rồi được triệu làm phò mã phải chăng gã cũng dòm ngó di bảo của Lan Phi?

Công chúa nghĩ vậy toan mở miệng hỏi thẳng ngay. Nhưng Phan Tịnh mặt đã buồn rười rượi đến quỳ trước mặt Huỳnh Long Tử khế nói:

- Sư phụ! Bản lãnh sư muội quả là ghê gớm đệ tử không thể địch lại.

Chàng chưa dứt lời Huỳnh Long Tử nét mặt tìm bầm phóng chân đá Phan Tịnh ra ngoài một trượng. Lão tức giận gầm lên:

- Mi chẳng ra trò trống gì, ai thèm nhận mi làm đồ đệ nữa bước ngay đi cho khuất mắt ta.

Phan Tịnh bị đá một cước rất trầm trọng chàng cảm thấy khí lực bùng lên giao động, nhưng cố nhẫn nại nét mặt chàng tuy lợt lạt song thoáng lộ một nụ cười.

Chàng nằm phục xuống đất lạy sư phụ một lạy rồi lại quay sang lạy Chấn Phát Tiên Tử một lạy nữa, nhưng không nói gì, chàng đứng dậy trở gót hướng về cửa hang đi ra.

Giữa lúc ấy con thỏ nhanh như tên bắn nhảy tọt vào bụng Chấn Phát Tiên Tử nói:

- Một con quỷ sứ ! Một con quỷ sứ.

Chấn Phát Tiên Tử nghe nói ngạc nhiên, ngoảnh đầu nhìn trên đỉnh núi. Đột nhiên có người cười ha hả nói:

- Huỳnh Tu Tử tiên bối! Tiên bối giận đồ đệ lắm thì phải ? Ha ha. Vương mỗ là người đầu tiên thi hơi với tiên bối đây.

Trước mặt sư phụ tiên bối đã tuyên lời trọng thệ nên phải đánh đâu được đấy, còn đồ đệ của tiên bối có thể ước gì đâu ? Được thua là sự thường của con nhà võ. Nếu thiên hạ ai cũng như tiên bối, một mực đối thắng trận, vậy phần thua để cho ai ?

Vừa rồi tiên bối đá đồ đệ một cước, tại hạ xem chừng tiên bối hối hận lắm. Ha ha.

Huỳnh Long Tử nghe nói, đứng phắt lên, tức giận quát mắng:

- Lão ăn xin Vương Tôn kia? Lại sắp giở trò khỉ gì đó?

Tà áo vàng vừa phất phới, người lão đã tung lên không, nhằm đỉnh núi nhảy bổ tới. Chấn Phát Tiên Tử vẫn ngồi yên không nhúc nhích. Bà đang theo một ý nghĩ riêng. Đột nhiên bà ấy cất tiếng gọi:

- Lão ăn xin Vương Tử! Đến đây làm chi?

Rồi bà lại vẫy tay gọi công chúa. Bà trở tay về phía Phan Tịnh đã chạy xa mười mấy trượng, nói:

- Con đi tìm gã xem trước khi đến đây gã đã gặp lão ăn xin họ Vương nấy chưa?

Công chúa vâng lời chạy theo Phan Tịnh.

